

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 8 grudnia 2020 r. (Ref. Ares (2020) 7439507–08/12/2020) oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 8 grudnia 2020 r., mocą której Komisja odmówiła, w ramach postępowania o zastosowanie środków tymczasowych przed Verwaltungsgericht Berlin (sąd administracyjny w Berlinie) i odpowiedniego wniosku Umweltbundesamt (federalny urząd ochrony środowiska), współpracy w zakresie przekazywania uprawnień do emisji w celu tymczasowego zabezpieczenia roszczenia skarżącej o przyznanie bezpłatnych uprawnień do emisji, aby zapewnić praktyczną skuteczność wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-271/20.

Skarga oparta jest na następujących zarzutach.

1. Decyzja Komisji z dnia 8 grudnia 2020 r. dotyczy skarżącej bezpośrednio i indywidualnie. Przysługuje jej zatem legitymacja procesowa czynna.
2. Komisja jest zobowiązana, w ramach stosowania tymczasowych środków zabezpieczających w związku z postępowaniem przed sądem krajowym, zgodnie z zakotwiczoną w prawie Unii zasadą zagwarantowania skutecznej ochrony sądowej, do współpracy przy zabezpieczaniu wszelkich roszczeń o przydział uprawnień do emisji przed wygaśnięciem tych roszczeń.
3. Ramy prawne takiej współpracy i przekazywania uprawnień do emisji na rachunki krajowe są określone w dyrektywie 2003/87/WE ⁽¹⁾ i w rozporządzeniu (UE) nr 389/2013 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003, L 275, s. 32 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 15 t. 7, s. 32).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiające rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylające rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011 (Dz.U. 2013 L 122, s. 11).

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2020 r. – ON / Komisja

(Sprawa T-730/20)

(2021/C 44/79)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ON (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji PMO.1 z dnia 12 marca 2020 r. w sprawie odzyskania na podstawie art. 85 regulaminu pracowniczego nienależnie wypłaconych kwot, począwszy od dnia 1 lutego 2015 r.;
- stwierdzenie nieważności, w stosownym wypadku, decyzji oddalającej zażalenie z dnia 3 września 2020 r.;

- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącego zadośćuczynienia za doznaną w jego ocenie krzywdę, oszacowaną ex aequo et bono na 10 000 EUR;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 85 regulaminu pracowniczego, ponieważ nie zostały spełnione przesłanki stosowania tego przepisu. W tym względzie skarżący podnosi w szczególności, że administracja nie wykazała, iż wiedział on lub powinien był wiedzieć, że nie był uprawniony do dodatku zagranicznego od czasu jego jedynego powołania, czyli od 2009 r.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady rozsądnego terminu. Skarżący podnosi w tym względzie, że to nieprzestrzeganie rozsądnego terminu spowodowało również utratę szansy na udowodnienie istnienia głównego miejsca zwykłego pobytu poza Zjednoczonym Królestwem w omawianym okresie, ponieważ obowiązki w zakresie archiwizacji zasadniczo nie przekraczają 10 lat.
3. Zarzut trzeci dotyczący zawinionego działania administracji, które pociąga za sobą obowiązek naprawienia przez nią szkody. Zdaniem skarżącego zawinione działanie polega na błędzie popełnionym przez administrację przy ustalaniu jego praw majątkowych w chwili podjęcia przez niego obowiązków.

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2020 r. – ExxonMobil Production Deutschland / Komisja

(Sprawa T-731/20)

(2021/C 44/80)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ExxonMobil Production Deutschland GmbH (Hanower, Niemcy) (przedstawiciel: S. Altenschmidt i J. Hoss, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 8 grudnia 2020 r. (Ref. Ares (2020) 7439507–08/12/2020) oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 8 grudnia 2020 r., mocą której Komisja odmówiła, w ramach postępowania o zastosowanie środków tymczasowych przed Verwaltungsgericht Berlin (sąd administracyjny w Berlinie) i odpowiedniego wniosku Umweltbundesamt (federalny urząd ochrony środowiska), współpracy w zakresie przekazywania uprawnień do emisji w celu tymczasowego zabezpieczenia roszczenia skarżącej o przyznanie bezpłatnych uprawnień do emisji, aby zapewnić praktyczną skuteczność wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-126/20.

Skarga oparta jest na następujących zarzutach.

1. Decyzja Komisji z dnia 8 grudnia 2020 r. dotyczy skarżącej bezpośrednio i indywidualnie. Przysługuje jej zatem legitymacja procesowa czynna.